

KONVENCIJA BROJ 111

O DISKRIMINACIJI (ZAPOŠLJAVANJE I ZANIMANJE), 1958. god.

T Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvaio Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada i koja se sastala 4. juna 1958. godine na svom četrdesetdrugom zasjedanju, budući da je usvojila izvjesne prijedloge koji se odnose na diskriminacije u polju zapošljavanja i zanimanja, pitanje koje predstavlja četvrtu tačku dnevnog reda zasjedanja, i budući da je odlučila da ti prijedlozi dobiju formu Međunarodne konvencije, i smatrajući da Filadelfijska deklaracija potvrđuje da sva ljudska bića bez obzira na rasu, vjeroispovjest ili spol, imaju prava na materijalno blagostanje, duhovni razvoj u slobodi i dostojanstvu, u ekonomskoj sigurnosti i sa jednakim mogućnostima, i smatrajući, između ostalog, da diskriminacija predstavlja povredu prava navedenih u Općoj deklaraciji o pravima čovjeka, usvaja dana 25. juna 1958. god. sljedeću konvenciju, koja će biti nazvana Konvencija o diskriminaciji (zapošljavanje i zanimanje), 1958. god.:

Član 1.

1. U smislu ove konvencije, izraz „diskriminacija“ odnosi se na:
 - a) svako pravljenje razlike, isključenje ili davanje prioriteta zasnovanog na rasi, boji, spolu, vjeri, političkom mišljenju, nacionalnom ili socijalnom poretku, koji imaju za posljedicu narušavanje ili ukidanje jednakih mogućnosti ili jednakog postupanja pri zapošljavanju ili izboru zanimanja;
 - b) svako drugo pravljenje razlike, isključenje ili davanje prioriteta, koji imaju za posljedicu narušavanje ili ukidanje jednakih mogućnosti ili jednakog postupanja pri zapošljavanju ili izboru zanimanja, na način koji može utvrditi država članica nakon konsultovanja sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, ako one postoje, kao i sa drugim odgovarajućim organima.
2. Pravljenje razlika, isključenje ili davanje prioriteta u pogledu posla koji se zasnivaju na potrebnim kvalifikacijama za to zaposlenje ne trebaju se smatrati diskriminirajućim.
3. U smislu ove konvencije izrazi „zapošljavanje“ i „zanimanje“ znače mogućnost stručnog osposobljavanja, mogućnost zapošljavanja i izbora različitih zanimanja, kao i trajanje i uslove zaposlenja.

Član 2.

Svaka država članica za koju je ova konvencija na snazi dužna je da deklarira i sprovodi nacionalnu politiku koja teži da metodama prilagođenim nacionalnim uslovima i običajima promovira jednaku mogućnost zapošljavanja i izbora različitih zanimanja, kako bi se otklonila svaka diskriminacija u tom pogledu.

Član 3.

Svaka država članica za koju je ova konvencija na snazi obavezuje se da će na prikladan način i u skladu sa nacionalnim prilikama i običajima:

- a) nastojati uspostaviti saradnju sa organizacijama poslodavaca i radnika, kao i sa ostalim odgovarajućim organima u cilju prihvatanja i sprovođenja ove politike;

- b) donijeti zakone i promovirati edukativne programe kojima bi se obezbjedilo prihvatanje i sprovođenje ove politike;
- c) ukinuti svaku zakonsku odredbu i prilagoditi svaku administrativnu naredbu ili praksu koje nisu dosljedne pomenutoj politici;
- d) sprovoditi politiku o zapošljavanju, pod direktnom kontrolom nacionalne vlasti;
- e) obezbijediti sprovođenje ove politike u djelatnostima službi za profesionalnu orijentaciju (stručno osposobljavanje) i za zapošljavanje pod kontrolom nacionalne vlasti,
- f) u svojim godišnjim izvještajima o primjeni konvencije indicirati mjere koje su preduzete u skladu sa ovom politikom kao i postignute rezultate.

Član 4.

Mjere poduzete protiv lica koje je opravdano osumnjičeno ili je učestvovalo u radnjama štetnim po sigurnost države ne trebaju se smatrati diskriminirajućim, s tim da se takvom licu osigura pravo žalbe nadležnom organu koji je ustanovljen u skladu sa nacionalnom praksom.

Član 5.

1. Posebne mjere zaštite ili pomoći, predviđene u drugim konvencijama ili preporukama koje je usvojila Međunarodna konferencija rada, ne trebaju se smatrati diskriminirajućim.
2. Svaka država članica može, poslije konsultovanja sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, ako one postoje, definisati da se ne trebaju smatrati diskriminirajućim sve ostale posebne mjere predviđene za pojedinačne zahtjeve lica za koje se smatra da im je zbog spola, životne dobi, invalidnosti, porodičnih obaveza ili socijalnog i kulturološkog nivoa potrebna posebna zaštita ili pomoć.

Član 6.

Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se da će je primjenjivati i izvan gradskih teritorija, a u skladu sa odredbama Ustava Međunarodne organizacije rada.

Član 7.

Formalne ratifikacije ove konvencije biće dostavljene generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji će ih registrovati.

Član 8.

1. Ova konvencija obavezuje samo države članice Međunarodne organizacije rada čiju je ratifikaciju registrovao generalni direktor.
2. Konvencija stupa na snagu dvanaest mjeseci nakon što generalni direktor registruje ratifikacije dvije države članice.
3. Nakon toga, ova konvencija stupa na snagu, za svaku državu članicu, dvanaest mjeseci od dana registracije njene ratifikacije.

Član 9.

1. Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju može, po isteku desetogodišnjeg perioda od njenog prvobitnog stupanja na snagu otkazati konvenciju u cjelosti ili jedan ili više njenih dijelova, aktom koji se dostavlja generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji ga registruje. Otkaz stupa na snagu po isteku godinu dana od registracije akta o otkazivanju.

2. Za državu članicu koja je ratifikovala ovu konvenciju kao i za onu koja nije i koja u roku od godinu dana po isteku desetogodišnjeg perioda pomenutog u prethodnom paragrafu ne koristi pravo otkaza predviđeno ovim članom, ova konvencija je obavezna za sljedeći desetogodišnji period, a poslije toga, pod uslovima predviđenim u ovom članu, moći će da otkáže konvenciju u cjelosti ili jedan ili više njenih dijelova po isteku svakog desetogodišnjeg perioda.

Član 10.

1. Generalni direktor Međunarodnog biroa rada obavještava sve članice Međunarodne organizacije rada o registrovanju svih ratifikacija, izjava i otkaza koje mu dostavljaju članice Organizacije.

2. Obavještavajući članice Organizacije o registrovanju druge ratifikacije koja mu se dostavlja, generalni direktor će skrenuti pažnju članicama Organizacije na datum stupanja ove konvencije na snagu.

Član 11.

Generalni direktor Međunarodnog ureda rada saopštava generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, u cilju registrovanja u skladu sa članom 102. Povelje Ujedinjenih nacija, sve podatke o svim ratifikacijama, izjavama i otkazima koje je registrovao u skladu sa prethodnim članovima.

Član 12.

Kad god to smatra nužnim, Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada podnosi Generalnoj konferenciji izvještaj o primjeni ove konvencije i razmatra da li je potrebno na dnevni red konferencije staviti pitanja njene potpune ili djelimične revizije.

Član 13.

1. U slučaju da Konferencija usvoji novu konvenciju kojom se ova konvencija potpuno ili djelimično revidira i ako novom konvencijom nije drukčije predviđeno:

a) ratifikacija od strane jedne države članice nove konvencije kojom se vrši revizija, samim tim, bez obzira na odredbe člana 9. povlači trenutni otkaz ove konvencije, pod uslovom da je nova konvencija kojom se vrši revizija stupila na snagu;

b) onog dana kada nova konvencija kojom se vrši revizija stupa na snagu, ova konvencija prestaje da bude otvorena državama članicama za ratifikaciju.

2. Ova konvencija će u svakom slučaju ostati na snazi u svom sadašnjem obliku i sadržaju za one države članice koje su je ratifikovale, a nisu ratifikovale konvenciju kojom se vrši revizija.

Član 14.

Tekstovi ove konvencije na francuskom i engleskom jeziku su jednako punovažni.

Primjedba:

Dopunjena: C 143 dopunjena Konvencijom o radnicima migrantima, 1975. god.